

GRĖJUS

E L JAMES

„PENKIASDEŠIMT PILKŲ ATSPALVIŲ“ KRISTIANO AKIMIS

2011-ŪJŪ GEGUŽĖS 9-OJI, PIRMADIENIS

Turiu tris mašinėles. Ir jos greitai rieda grindimis. Labai greitai. Viena iš jų raudona. Kita žalia. Trečia – geltona. Man labiausiai patinka žalia. Ji geriausia. Ir mamytei mašinėlės patinka. O aš mėgstu, kai mamytė žaidžia su mašinėlėmis ir su manimi. Jai geriausia raudona. Bet šiandien ji sėdi ant sofos ir spokso į sieną. Žalia mašinėlė trenkiasi į kilimo kraštą. Raudona taip pat. O paskui šią – ir geltona. Bet mamytė to nemato. Paleidžiu mašinėles dar kartą. Bum! Bet mamytė nemato. Pasuku žalios mašinytės priekį jai į kojas ir stumteliu. Bet žalia mašinytė parieda po sofa. Niekaip jos nepasiekiu. Mano ranka per didelė ir į plyšį nelenda. Mamytė nemato. Noriu savo žalios mašinytės. Bet mamytė toliau sėdi ant sofos ir spokso į sieną. „Mamyte... Mano mašina...“ Ji manęs negirdi. „Mamyte...“ Trūkteliu jai už rankos, bet mamytė atsigula ir užsimerkia. „Ne dabar, vikšreli. Tik ne dabar“, – sako. Mano žalia mašinytė lieka po sofa. Amžiams lieka po sofa. Matau ją. O pasiekti negaliu. Mano žalia mašinytė neryški. Užklota pilku dulkių sluoksniu. Noriu ją susigražinti. Bet nepasiekiu. Niekaip. Mano žalia mašinytė pražuvo. Pražuvo. Daugiau niekada negalėsiu su ja žaisti.

Atsimerkiu ir sapnas išsisklaido ryto prieblandoje. *Po galais, kas čia buvo?* Mėginu sulaikyti atmintyje blėstančias jo nuotrupas, bet nė vienos nepavyksta pastverti.

Numojęs ranka, – kaip beveik kiekvieną rytą, – išlipu iš lovos, nueinu į drabužinę ir susirandu išskalbtas ir išlygintas treningo kelnes. Už lango plytintis švininis dangus pranašauja lietu, o bėgiodamas pakliūti po šaltu dušu šiandien aš nenusiteikęs. Laiptais užlipu į sporto salę, įsijungiu televizorių pasiklausyti rytinių verslo naujienų ir lipu ant bėgimo takelio.

Netrukus imu galvoti apie dienos darbus. Šiandien laukia vien susitikimai, nors po pietų į biurą ateis mano asmeninis treneris vesti treniruotės, o varžytis su Bastiliu man visuomet malonu.

Gal paskambinti Elenai?

Aha... Gal. Šios savaitės pabaigoje galėtume drauge pavakarieniauti.

Gaudydamas kvapą sustabdau bėgimo takelį ir traukiu po dušu pradėti dar vienos nuobodžios dienos.

- **RYTOJ, - BURBTELIU MOSTELĖDAMAS** Klodui Bastiliui, stovinčiam mano darbo kabineto tarpduryje.

- Šią savaitę sužaisim golfo partiją, Grėjau?

Bastilis žaismingai ir pasipūtėliškai šypsosi, mat puikiai žino, kad pergalė golfo lauke jam garantuota.

Rūsčiai dėbteliu į asmeninį trenerį, o jis apsisuka ir pėdina iš kabineto. Prieš išeinant jo pasakyti žodžiai – kaip druska ant žaizdų, mat šiandien per treniruotę, nors ir dėjau didvyriškas pastangas, Klodas vis tiek išspardė man apatinius pusrutulius. Bastilis vienintelis geba mane įveikti, o dabar trokšta pažeminti dar ir golfo lauke. Šio žaidimo negaliu pakęsti, bet šiais laikais tiek daug verslo reikalų tvarkoma drauge leidžiant laisvalaikį, kad privalau išverti tas pamokas, juolab kad... nors ir labai nenoriu to pripažinti, vis dėlto, žaidžiant golfą su Bastiliu, mano meistriškumas nuolat auga.

Stebeilijant pro langą į Siatlo horizontą su dangoraižiais, palengva į sąmonę ima smelktis pažįstamas nuobodulys. Mano nuotaika apgailėtina ir bjauri kaip oras. Visos dienos vienodos, todėl man reikia kaip nors prasiblaškyti. Savaitgalį dirbau ir dabar tarp keturių nuobodžių savo biuro sienų tiesiog nerandu vietos. Po kelių kovos raundų su Bastiliu neturėčiau taip jaustis. Bet... *jaučiuosi*.

Suraukiu kaktą. Šiurpu, bet iš tikrųjų pastaruoju metu vienintelis mane dominęs dalykas buvo mano paties sprendimas išsiųsti du pilnus krovinius laivus į Sudaną. Staiga topteli, kad Rosa jau turėjo grįžti ir pateikti man visus su materialiniu ir techniniu aprūpinimu susijusius skaičiavimus. *Po velnių, kur ji užtruko?* Užmetęs akį į savo darbotvarkę, ištiesiu ranką prie telefono.

Prakeikimas... Dar teks kaip nors išverti atkakliają panelę Kavanag ir duoti interviu jos atstovaujamaam Vašingtono valstybinio universiteto studentų laikraščiui. *Ir kurių galų sutikau?!* Nepakenčiu interviu – tų kvailų klausimų, kuriuos užduoda neišmanėliai pavyduoliai, įžūliai kaišiojantys nosį į mano asmeninį gyvenimą. *Negana to, ji – studentė.* Subirbia telefonas.

- Kas yra?! – rėžiu Andrėjai, tarsi ji būtų kuo nusikaltusi.

Bent jau galiu pasistengti, kad tas interviu ilgai netruktų.

– Pas jus panelė Anastazija Stil, pone Grėjau.

– Stil? Laukiau Ketrinos Kavanag.

– Bet atvyko panelė Anastazija Stil, sere.

Tokių staigmenų nemėgstu.

– Tegul užėina.

Šit kaip... nepasiekiamoji panelė Kavanag. Pažįstu jos tėvą Emoną, Kavanago žiniasklaidos koncerno savininką. Turėjome verslo reikalų ir jis man pasirodė esąs įžvalgus įmonės valdytojas bei protingas vyras. Sutikdamas duoti šį interviu padariau jam paslaugą, už kurią kada nors tikrai paprašysiu atsilyginti. Be to, turiu pripažinti, kad man buvo šiek tiek smalsu pamatyti jo dukterį ir įsitikinti, ar toli obuolys rieda nuo obels.

Išgirdęs prie durų sambrūzdį, atsistoju ir po akimirkos į mano kabinetą stačia galva įvirsta ilgų kaštoninių plaukų, blyškių rankų ir kojų bei rudaaulių batų tumulas. Suprantama, toks nerangumas mane suerzina, bet susitvardau ir skubiai žengiu prie merginos, kuri kniūbsčia ką tik plojosi ant kabineto grindų ir dabar stovi keturpėscia. Tvirtai suėmęs už pečių, padedu jai atsistoti.

Ji pakelia nekaltas, drovias akis, mudviejų žvilgsniai susitinka ir aš sustingstu lyg nudiegtas. Merginos akys – ypatingos spalvos, šviesiai mėlynos, patiklios ir aš... staiga pašiurpstu pagalvojęs, kad ji mane kiaurai mato ir kad... nieko negaliu nuslėpti. Vien nuo šios minties labai susinervinu, tad kuo skubiausiai nuveju ją šalin.

Jos veidas nedidukas, mielas, be to, šiek tiek nuraudęs, – toks raustumas būdingas tyram, liaunam, ką tik prasiskleidusiam rožės žiedui. Kažin, ar visa jos kūno oda tokia, – *nepriekaištinga*, – ir kaip ji atrodytų įšilusi ir paraudusi nuo rykštės kirčių.

Po galais.

Susivokęs, kur krypsta mano mintys, sunerimstu ir stengiuosi galvoti apie ką nors kita. *Po velnių, Grėjau, kas tau galvoj?* Ši mergina gerokai per jauna. Apimta nuostabos, ji įsistebeilija į mane ir aš vos susilaikau neužvertęs akių į lubas. *Taip, taip, mažyte, bet tai tik mano veidas, tik niekingas išorinis grožis.* Privalau prigesinti šį susižavėjimo kupiną žvilgsnį, bet tai darydamas vis dėlto noriu pasilinksminti!

– Panele Kavanag, aš – Kristianas Grėjus. Ar jums nieko nenutiko? Gal norėtumėte prisėsti?

Ir vėl tas raudonis. Vėl tapęs padėties šeimininku, atidžiai nužvelgiu merginą. Ji gana patraukli: liekna, pablyškusi, vešliais tamsiais plaukais, sprūstančiais iš po plaukų juostos.

Brunetė.

Taip, patraukli. Jai ėmus mikčioti ir rezgti kažką panašaus į nevykusį atsiprašymą, ištiesiu ranką ir jos plaštaka atsiduria mano saujoje. Jos delnas vėsus ir švelnus, bet ranką ji paspaudžia stebėtinai stipriai.

– Panelė Kavanag negaluoja, tad atsiuntė mane. Tikiuosi, neprieštaraujate, pone Grėjau.

Jos balsas tylus, trapiai melodingas, be to, ji susijaudinusi kelis kartus mirkteli, modama ilgomis blakstienomis.

Prisimindamas ne itin elegantišką jos žygio į mano kabinetą pradžią ir sunkiai tramdydamas juoką klausiu, kas ji tokia.

– Anastazija Stil. Studijuoju anglų literatūrą su Keite, tai yra... Ke-trina... hm... panele Kavanag Vankuveryje, Vašingtono valstybiniame universitete.

Hm... Drovuolė ir knygu graužikė? Ji taip ir atrodo: kukliai apsirengusi, liesa, kūno formas slepianti po duksliau nertiniu, su rudu varpo pavidalo sijonu, apsiavusi patogius ir praktiškus batus. *Ar apskritai yra ką nors girdėjusi apie aprangos stilių?* Mergina nervingai dairosi po kabinetą ir mane pralinksmina dingtelėjusi ironiška mintis, kad ji žvelgia *visur*, tik ne į mane.

Ar gali būti, kad ši mergina – žurnalistė? Nei iš jos elgesio, nei iš laikysenos nematyti nė lašelio atkaklumo. Ji sutrikusi, romi... *nuo-lanki*. Suglumintas nederamų minčių, papurtau galvą ir pasvarstau, ar pirmuoju įspūdžiu visada galima pasikliauti. Tarstelėjęs kažkokią banalybę, kviečiu ją sėstis, o netrukus pastebiu jos įdėmų ir veriantį žvilgsnį, nukreiptą į kabinete kabančius paveikslus. Nejučia paaiškinu:

– Vietinės reikšmės menininkas, Trautonas.

– Šitie paveikslai puikūs. Suteikia kasdienybei išskirtinumo, – svajingai sako ji, sužavėta nepaprastai meniškų Trautono kūrinijų.

Jos veido profilis subtilus: rieta nosytė, putlios švelnios lūpos; be to, jos žodžiai tiksliai apibūdina mano nuotaką. *Suteikia kasdienybei išskirtinumo.* Kokia taikli mintis... Panelė Stil protinga.

Pritariu jai ir susižavėjęs žiūriu, kaip jos veido oda vėl ima palengva rausti. Atsisėdęs prieš ją, mėginu suvaldyti mintis. Pasiraususi po didelę rankinę, mergina išsitraukia kelis apglamžytus popieriaus lapus ir skaitmeninį diktofoną. Ji labai negrabi, jai viskas krenta iš rankų ir tas prakeiktas aparatas du kartus trinkteli į mano originalų „Bauhaus“ kavos stalėlį. Akivaizdu, kad ji niekada nėra ėmusi interviu, bet mane –

pats nežinau kodėl! – tai pralinksmina. Šiaip jau toks žurnalistės neran- gumas mane baisiai suerzintų, bet šį kartą, glausdamas ištiestą smilių prie lūpų, slepiu šypsena ir kaip įmanydamas spiriuosi prieš pagundą įjungti diktofoną, kad ji galėtų dirbti.

Taip jai besičiupinėjant ir vis labiau jaudinantis, man dingteli, kad jos motorinius įgūdžius galėčiau palavinti jojiko botagu. Mat šis įran- kis, jei tinkamai naudojamas, sutramdo net ir pačias nirčiausias. Nuo šios išdykėliškos minties sėdėdamas krusteliu. O ji pakelia į mane akis ir prikanda putlią apatinę lūpą.

Po galais! Ir kodėl anksčiau neatkreipiau dėmesio, kokios viliojančios jos lūpos?!

– A-atsiprašau, aš prie šito daikčiuko nepratusi.

Žinau, mažyte, bet dabar man tai nė velnio nerūpi, nes negaliu at- plėšti akių nuo tavo burnos.

– Nesiskubinkite, panele Stil.

Man reikia dar kelių akimirkų savo mintims paklydėlėms suri- kiuoti.

Liaukis, Grėjau... Tuoj pat.

– Ar neprieštarausite, jei jūsų atsakymus įrašysiu? – klausia ji, o veide – ir atviras nuoširdumas, ir laukimas.

Vos sulaikau juoką.

– Tiek privargote galynėdamasi su diktofonu, ir tik dabar manęs šito klausiate?

Sutrikusi, išpūtusi akis, ji kelis kartus mirkteli ir man krūtinę nu- diegia lig šiol nepažintas kaltės jausmas.

Nebūk toks bjaurus, Grėjau.

– Ne, neprieštarausiu.

Nenoriu būti kaltas dėl to gailaus žvilgsnio.

– Ar Keitė, tai yra panelė Kavanag, paaiškino, kam bus šis interviu?

– Taip. Jis bus išspausdintas universiteto absolventams skirtame laikraščio numeryje, mat šiais metais per iškilmingą ceremoniją aš įteiksiu absolventams diplomus.

Pats nežinau, kuriems galams apsiėmiau tai daryti. Semas iš Vie- šųjų ryšių skyriaus sako, girdi, Vašingtono valstybinio universiteto Aplinkotyros mokslų fakultetui reikia šiekios tokios reklamos, kad pavyktų gauti papildomą finansavimą, bent iš dalies prilygstantį mano suteiktai dotacijai, ir jis pasiryžęs pereiti per ugnį ir vandenį, kad tik sulauktume žiniasklaidos dėmesio.

Panelės Stil blakstienos dar kartą suklopsi, tarsi jai tai būtų naujiena, ir ji nepritariamai į mane žvilgteli. Ar apskritai ruošėsi šiam interviu? Jei taip, visa tai turėtų žinoti. Nuo šios minties net atvėstu. Tai... labai nemalonu, mat iš žmogaus, gaišinančio mano brangų laiką, tikiuosi bent jau atliktų namų darbų.

– Gerai. Turiu jums kelis klausimus, pone Grėjau.

Ji kilsteli ranką, užsikiša už ausies išsprūdusią plaukų sruogą ir aš akimirksniu pamirštu susierzinimą.

– Taip ir maniau, kad galite turėti, – dalykiškai sakau.

Tegul pasimuisto. Lyg išgirdusi mano įsakymą, ji taip ir padaro, o tada atsitiesia ir išsitempia kaip styga. Kaip tikra žurnalistė. Pasilenkusi paspaudžia įrašymo mygtuką ir, suraukusi antakius, žvilgteli į lapus užsilenkusiais kampais.

– Kaip žmogus, turintis tokį milžinišką verslą, esate labai jaunas. Kam manote turįs būti dėkingas už sėkmę?

Galėjo sugalvoti ir ką nors geresnio. Koks nuobodus klausimas... Nė lašelio originalumo. Nusiviliu. Pasinaudoju iš anksto paruoštu atsakymu ir šneku apie tai, kad pas mane dirba neeiliniai žmonės. Žmonės, kuriais pasitikiu, jei tik šiais laikais apskritai galima kuo nors pasitikėti, tokie žmonės, kuriems gerai moku, ir taip toliau. Tačiau, panele Stil, svarbiausia yra tai, kad aš puikiai išmanau savo darbą. Man tai – kaip prie dviejų pridėti du. Perku silpnas, netinkamai valdomas įmones, atgaivinu jas, kai kurias pasilieku, o iš tų, kurių išgelbėti neįmanoma, pasiimu vertingą turtą ir visa, kas lieka, parduodu didžiausią kainą pasiūliusiems pirkėjams. Tiesiog reikia gebėti atskirti pelus nuo grūdų, bet tai padaryti gali tik tinkami žmonės. Kad verslas klestėtų, reikalingi geri darbuotojai, o aš žmones perprantu greičiau ir geriau nei dauguma kitų verslininkų.

– O gal jums tiesiog sekasi?

Sekasi? Taip suirztu, kad net drebulys nukrečia. *Sekasi?* Kaip ji drįsta? Atrodo kukli ir tyli kaip pelytė, ir še tau... toks klausimas?! Niekas niekada nėra drįšęs užsiminti, kad man tiesiog pasisekė. Mano sėkmės laidas – sunkus darbas ir gebėjimas rasti tinkamų žmonių, be to, atidžiai juos stebiu, jei reikia, išpėju, o jei vis tiek nesusidoroja su užduotimi, atleidžiu. *Štai kaip aš dirbu ir man puikiai sekasi! O akla sėkmė čia niekuo dėta!* Bet... tiek to. Norėdamas pasirodyti, kad esu išprusęs, pacituoju savo mėgstamo pramonės magnato Harvio Fajerstouno žodžius:

– „Svarbiausia vadovo priedermė – auginti ir ugdyti kadrus.“

– Pasakėte kaip kontrolės maniakas, – rodos, visiškai rimtai pareiškia ji.

Koks čia velnias? Gal ji tikrai kiaurai mane permato?

Kontrolė – antras mano vardas, meilute.

Perveriu ją rūsčiu žvilgsniu tikėdamasis įbauginti.

– O kaipgi, aš kontroliuoju viską, panele Stil.

Beje, norėčiau kontroliuoti ir tave – čia ir dabar.

Merginos veidas patraukliai nurausta ir ji vėl prikanda lūpą. Imu paistyti nei šį, nei tą, kad tik nukreipčiau dėmesį nuo jos burnos.

– Be to, didžiulė galia įgyjama slapčiausiose svajonėse įtikinus save, kad esi gimęs viską kontroliuoti.

– Ar jaučiatės turįs didžiulę galią? – tyliai ir kone liūliuojamai klausia ji, bet kilsteli švelniai išlenktą antakį ir perveria mane žvilgsniu, akivaizdžiai liudijančiu nepritarimą. Gal tyčia stengiasi mane siutinti? Kas mane taip erzina: jos klausimai, elgsena ar tai, kad laikau ją patrauklia? Dar labiau susinervinu.

– Panele Stil, pas mane dirba per keturiasdešimt tūkstančių žmonių. Tai suteikia man tam tikrą atsakomybės jausmą – jei norite, galite vadinti jį galia. Jei nutarčiau, kad telekomunikacijų verslas man nebėdomus, ir jį parduočiau, po mėnesio ar dviejų dvidešimt tūkstančių žmonių turėtų labai pasistengti norėdami laiku pervesti bankams įmokas už būsto paskolas.

Išgirdusi mano atsakymą, ji net išsižioja. Taip man labiau patinka...
Čiulpk ir dėkis galvon, mažyte. Jaučiu atgaunąs pusiausvyrą.

– Argi neprivalote atsiskaityti akcininkų valdybai?

– Įmonė priklauso man vienam. Neprivalau atsiskaityti jokiai valdybai.

Ji turėtų tai žinoti.

– Ar, be darbo, turite kokių nors pomėgių? – teisingai supratusi mano reakciją, ji paskubomis tęsia interviu. Mergina supranta, kad aš suirzęs, o man – pats nežinau kodėl – tai teikia malonumą.

– Turiu, ir labai įvairių, panele Stil. *Labai* įvairių.

Mano vaizduotėje ji šmėsteli žaidimų kambaryje skirtingomis pozomis: antrankiais prikaustyta prie skersinio, išskėstomis rankomis ir kojomis prirakinta prie lovos su baldakimu, išsipleikusi ant plakamojo suolo. Ir štai – ji vėl nurausta. Tai tarsi gynybinė reakcija.

– Bet jei taip sunkiai dirbate, kas padeda jums atsipalaiduoti?

– Atsipalaiduoti?

Šie žodžiai iš tokios nuovokios merginos lūpų nuskamba keistai, bet ir įdomiai. Be to, kada aš turiu laiko atsipalaiduoti? Ji nė nenuotaukia, kuo tada užsiimu. Ir vis dėlto ji vėl pakelia į mane dideles nekaltas

akis ir netrukus nustebeęs susigriebiu, kad svarstau, kaip galėčiau atsakyti į jos klausimą. Kas padeda man atsipalaiduoti? Buriuoju, skraidau, dulkinuosi... tyrinėju tokių patrauklių tamsiaplaukių kaip ji galimybių ribas ir pajungiu jas savo valiai... Pagalvojęs apie tai, nejučia krusteliu krėsle, bet jai atsakau sklandžiai, nutylėdamas kelis mėgstamiausius laisvalaikio užsiėmimus.

– Investuojate į gamybą. Kodėl būtent į ją?

– Man patinka gaminti daiktus. Patinka suvokti jų funkcijas: kaip jie veikia, kaip juos surinkti ir išmontuoti. Be to, aistringai domiuosi laivais. Nežinau, ką dar galėčiau pasakyti.

Tie laivai plaukioja po visą pasaulį ir gabena maistą.

– Dabar susidaro įspūdis, kad kalbate vadovaudamasis širdimi, o ne logika ir faktais.

Širdimi? Aš? Tikrai ne, mažyte...

Mano širdis seniai surambėjusi ir niekas jos neatgaivins.

– Galbūt. Nors yra žmonių, kurie sakytų, kad širdies aš neturiu.

– Kodėl jie taip sakytų?

– Nes puikiai mane pažįsta.

Žvilgteliu į ją ir kreivai šypteliu. Tiesą sakant, niekas manęs taip gerai nepažįsta, gal išskyrus tik Eleną. Įdomu, ką ji pagalvotų apie panelę Stil. Ši mergina – prieštaravimų rinkinys: drovi, nerangi, akivaizdžiai protinga ir velniškai kaitinanti kraują.

Gerai jau, gerai, pripažįstu. Ji mane... traukia.

Tuo metu ji išpoškina kitą klausimą:

– Ar draugai mano, kad jus lengva pažinti?

– Esu labai uždaras žmogus, panele Stil. Ir labai stengiuosi saugoti savo privatumą. Nedažnai duodu interviu...

– Kodėl šį kartą sutikote kalbėtis?

– Aš universiteto rėmėjas, be to, kad ir kaip stengiausi, niekaip neatsikračiau panelės Kavanag. Ji vis nesiliovė kankinusi mano Viešųjų ryšių skyriaus darbuotojų, o toks atkaklumas mane žavi.

Bet džiaugiuosi sulaukęs tavęs, o ne jos.

– Jūs investuojate ir į žemės ūkio technologijas. Kodėl domitės šia sritimi?

– Pinigai nevalgomi, panele Stil, o šioje planetoje per daug žmonių, neturinčių pakankamai maisto, – atsakau stengdamasis, kad mano veidas liktų visiškai abejingas.

– Pasakėte kaip tikras filantropas. Ar tai jus jaudina? Norite pamaitinti visus pasaulio varguolius?

Ji žvelgia į mane suglumusi, tarsi būčiau tikra mįslė, bet aš nieku gyvu nenoriu leisti šiai merginai išvysti savo tamsios sielos gelmių. Apie tai negali būti nė kalbos. *Priversk ją keisti temą, Grėjau.*

– Tai gudrus verslas, – burbteliu apsimesdama, kad nuobodžiauju, ir norėdamas nuginti mintis apie badą mėginu įsivaizduoti grūdantis kotą jai į burną. Taip, pratybos šiai burnai nepakenktų, tad atsiduodu fantazijai, ir mergina jau klūpo prieš mane. Hm... ši mintis tiesiog žavi...

Užduodama kitą klausimą ji išblaško mano svajas ir priverčia grįžti į tikrovę:

– Ar remiatės kokia nors filosofija? Jei taip, kokia?

– Filosofija nesiremiu. Vadovaujuosi tik principu, suformuluotu Karnegio: „Žmogus, išsiugdęs savybę visiškai valdyti savo protą, gali užvaldyti ir visa kita, kas jam teisėtai priklauso.“ Esu labai savotiškas, keistas žmogus. Man patinka kontroliuoti: ir save, ir visa, kas mane supa.

– Vadinasi, norite užvaldyti daiktus?

Taip, mažyte. O pirmiausia – tave. Nustebęs dėl šios dingtelėjusios minties, suraukiu antakius.

– Noriu būti vertas juos užvaldyti, bet jei kalbėtume apskritai – taip, noriu, kad jie man priklausytų.

– Kalbate tarsi nepasotinamas vartotojas, – sako ji nesivargindama slėpti nepritarimo ir aš vėl suirztu.

– Toks ir esu.

Ši mergina kalba lyg turtų pertekęs vaikas, visada turėjęs viską, ko tik užsimanydavo, bet atidžiau pažvelgęs į jos drabužius, – o ji vilki rūbus iš pigių parduotuvių, tokių kaip „Old Navy“ arba H&M, – suprantu, kad klystu. Ji užaugo toli gražu ne prabangiuose namuose.

Tikrai galėčiau tavimi pasirūpinti...

Po galais, ir kas man užėjo?

Nors, ramiai pasvarsčius, man tikrai reikėtų naujos nuolankiosios. Su Siuzana išsiskyriau bene prieš du mėnesius... Ir štai, jau sėdžiu prieš šitą merginą varvindamas seilę. Pamėginu maloniai nusišypsoti. Vartojimas – ne nuodėmė, be to, jis įkvepia gyvybingumo tam, kas liko iš Amerikos ekonomikos.

– Buvote įvaikintas. Kaip manote, ar tai labai paveikė jūsų asmenybės formavimąsi?

Ar čia kuo dėta naftos kaina? Koks paikas klausimas. Jei būčiau likęs su ta kreką šniaukštusia kekše, tikriausiai jau būčiau negyvas. No-

rėdamas kaip nors išsisukti, kuo ramiausiai atsakau, kad nežinau, bet ji nuo manęs neatstoja ir ima domėtis, kokio amžiaus buvau įvaikintas.

Užčiaupk ją, Grėjau!

Prabyly gerokai šiurkščiau:

– Tai galėjote sužinoti perskaičiusi bet kurią viešai skelbiamą mano gyvenimo aprašymą, panele Stil.

Juk turėtų žinoti. Dabar, kišdamasi už ausies išsprūdusią plaukų sruogą, ji, rodos, tikrai atgailauja. *Gerai.*

– Dėl darbo jums teko paaukoti šeimą.

– Čia ne klausimas, – atkertu.

Ji suglumusi, akivaizdžiai sutrikusi, ir vis dėlto tuoj pat atsiprašo ir perfrazuoja klausimą:

– Ar dėl darbo jums teko paaukoti šeimą?

O kam man šeima?

– Turiu šeimą. Turiu brolių ir seserį, turiu mylinčius tėvus. Ir neketinu tos šeimos plėsti.

– Ar jūs gėjus, pone Grėjau?

Nesąmonė!

Stebėtina, kad ji ėmė ir paklausė! Likimo ironija, bet tokiam klausimui nesiryžtų net mano namiškiai. Ir kaip ji drįsta?! Staiga mane apima noras nusitempti ją nuo sofos, persimetus per kelį gerai įkrestti, o tada už nugaros surištomis rankomis paguldyti ant rašomojo stalo ir kaip reikiant išdulkinti. Taip deramai atsakyčiau į kvailą jos klausimą. Ramindamasis giliai įkvepiu. Ir pajuntu budelio vertą pasitenkinimą: mat mergina dėl savo klausimo, rodos, sutiktų skradžiai žemę prasmegti.

– Ne, Anastazija, aš ne gėjus.

Kilsteliu antakius, bet veido išraiška stengiuosi neišsiduoti, ką jaučiu. *Anastazija.* Gražus vardas. Man patinka justti, kaip tariant tuos garsus virpteli liežuvis.

– Prašau atleisti. Bet čia... hm... taip parašyta.

Ir ji vėl nubraukia už ausies plaukų sruogą. Akivaizdu, kad tai – blogas įprotis, kurio ji pati nesuvokdama griebiasi, kai susinervina.

Vadinasi, tuos klausimus sugalvojo ne ji? Taip ir paklausęs matau, kad ji bąla. Prakeikimas, švelniai tariant, perkūniškai patraukli.

– Na... ne... Keitė... panelė Kavanag... tai ji sudarė klausimyną.

– Jūs abi dirbate studentų laikraščio redakcijoje?

– Ne. Mudvi tik gyvename viename bute.

Tad nenuostabu, kad žurnalistės kailyje jaučiasi kaip nesava. Pirštais trindamasis smakrą pasvarstau, ar vis dėlto užkurti jai tikrą pirtį.

– Ar pati pasisiūlėte imti šį interviu? – klausiu ir ji mane pamalovina nuolankiajai derančiu žvilgsniu: Anastazija nervinasi dėl mano reakcijos. Man patinka, kad darau jai tokią įtaką.

– Ne, buvau įpareigota. Ji negaluoja, – tyliai atsako ji.

– Tada daug kas aiškiau.

Pasibeldusi į duris, įeina Andrėja.

– Pone Grėjau, atleiskite už trukdymą, bet po dviejų minučių jums kitas susitikimas...

– Mes dar nebaigėme, Andrėja. Prašom atšaukti kitą susitikimą.

Rodos, visiškai suglumusi, Andrėja išpučia akis. Atremiu jos žvilgsnį. *Marš iš čia! Tuoj pat!* Aš dar nebaigiau reikalų su panylyte Stil.

– Gerai, pone Grėjau, – per kelias akimirkas atitokusi, sumurma Andrėja, apsisuka ant kulno ir palieka mudu vienus.

Mano dėmesys vėl nukrypsta į smalsumą žadinančią ir kartu nerinančią būtybę, įsitaisiusią ant mano sofos.

– Kur mudu sustojome, panele Stil?

– Prašom dėl manęs nesitrukdyti...

Na jau ne, mažyte. Dabar – mano eilė. Noriu žinoti, ar šis žavus veidelis neslepia kokių nors paslapčių.

– Norėčiau daugiau apie jus sužinoti. Manau, taip būtų sąžininga.

Kai atsiremiu į krėslą atlošą ir priglaudžiu prie lūpų pirštų galus, ji įbeda žvilgsnį man į burną ir nuryja seilę. *O kaipgi, visos taip reaguoja...* Be to, malonu žinoti, kad ji mano žavesiui neabejinga.

– Ne kažin ką galėčiau papasakoti, – ji trūkteli pečiais ir vėl nurausta. Matyt, aš ją ne juokais bauginu.

– Ką ketinate veikti baigusi studijas?

– Dar nesu nieko suplanavusi, pone Grėjau. Kol kas man reikia kaip nors išlaikyti baigiamuosius egzaminus.

– Mes įmonėje turime puikią programą stažuotojams.

Ir kas tempė už liežuvio? *Tai prieštarauja taisyklėms, Grėjau.* Niekada nesidulkink su personalu... Tik... kad aš šitos merginos nedulkinu.

Ji atrodo nustebusi ir vėl stipriai prikanda tą savo lūpą. Kodėl tai mane taip audrina?

– Šit kaip? Turėsiu omenyje, – sako ji. – Nors nesu tikra, kad jūsų įmonėje pritačiau.

– Kodėl taip manote? – klausiu.

Kuo jai netinka mano įmonė?

– Juk tai savaime aišku, ar ne?

– Ne, bent jau ne man.

Jos atsakymas mane pribloškia. Akivaizdžiai jaudindamasi, ji ištiesia ranką prie diktofono.

Po galais, ji ketina išeiti. Mintyse paskubomis apmetu, kas šiandien po pietų numatyta mano darbotvarkėje – ten nėra nieko, ko nebūtų galima atidėti.

– Gal norėtumėte, kad aprodyčiau biurą?

– Esu tikra, kad jūs pernelyg užimtas, pone Grėjau, o manęs laukia ilga kelionė automobiliu.

– Į Vankuverį grįšite automobiliu? – Žvilgteliu pro langą. Kelias tolimas, o lauke lynoja. Tokiu oru jai nederėtų vairuoti, bet... uždrausti negaliu. Vien pagalvojęs apie tai, suirztu. – Ką gi, vairuokite atsargiai, – priduriu šiurkščiau, nei norėjau.

Ji čiupinėjasi su diktofonu. Ji trokšta kuo greičiau palikti mano biurą, o aš – net pats stebiuosi! – nenoriu jos išleisti.

– Ar gavote visą reikalingą informaciją? – klausiu nė nemėgindamas maskuoti pastangų kaip nors pratęsti šį pokalbį.

– Taip, pone, – tyliai atsako ji.

Nors virsk iš koto, – ak, kaip skamba šie žodžiai iš jos burnos! – ir aš kelias akimirkas įsivaizduoju šitą burną, paklūstančią man vos pirštu pamojus.

– Ačiū už interviu, pone Grėjau.

– Nėra už ką. Buvo malonu, – nuoširdžiai linkteliu, nes jau senokai nebuvau taip susižavėjęs. Nuo šios minties apima nerimas.

Ji atsistoja, o aš ištiesiu ranką, nekantraudamas ją paliesti.

– Iki kito susitikimo, panele Stil, – tariu kimiu balsu, spausdamas jai ranką.

Taip, trokštu savo žaidimų kambaryje nuplakti šią merginą botagu ir išdulkinti. Noriu, kad jaustųsi pasmerkta ir apimta geismo... kad šauktųsi manęs ir manimi pasitikėtų. Stipriai suspaudžiu lūpas.

Pasvajok, Grėjau.

– Pone Grėjau...

Ji linkteli ir vikriai – pernelyg vikriai – atitraukia ranką.

Negaliu taip paprastai leisti šiai merginai išeiti. O ji, akivaizdu, nori kuo greičiau sprukti. Baisiai pikta, bet išlydint ją dingteli išgaininga mintis.

– Tik pažiūrėsiu, kad sėkmingai išeitumėte pro duris, panele Stil, – pašmaikštauju.

Ji surimtėja ir stipriai suspaudžia lūpas.

– Jūs labai dėmesingas, pone Grėjau, – atšauna.

Panelė Stil moka atsikirsti! Jai žengiant pro duris, šypsena mano veide išplatėja ir nuseku jai iš paskos. Andrėja su Olivija priblokštos pakelia į mudu akis. *Taip, taip. Palydėsiu merginą. Ir kas čia tokio?*

– Ar turite kokį nors apsiaustą? – klausiu.

– Striukę.

Iškalbingai žvilgtelį į Oliviją, ta pašokusi tuoj pat ištraukia iš spintos tamsiai mėlyną striukę ir, kaip visada, vyptelėjusi paduoda ją man. Dieve, kaip Olivija mane nervina su tomis savo nerealiomis svajomis apie mudviejų santykius.

Hm... Striuکہ gerokai nutrinta ir ne kažin kokios kokybės. Paneli Anastazijai Stil derėtų rengtis geriau. Kilstelėjęs palaikau drabužį ir gobdamas juo liesus merginos pečius liesteliu jai sprandą. Pajutusi prisilietimą, ji sustingsta ir išblykšta.

Taip! Aš ją taip pat veikiu. Nepaprastai malonu tai žinoti. Priėjęs prie lifto, paspaudžiu mygtuką, o ji stovi šalia ir nerimsta.

Oi, galėčiau tave nuraminti, mažyte...

Lifto durys atsidaro, ji puola į kabiną, o tada atsisuka į mane. Ji ne šiaip patraukli. Aš net rizikuočiau sakyti, kad ji *graži*.

– Anastazija... – atsisveikindamas ištariu.

– Kristianai... – tyliai sako ji.

Lifto durys užsidaro ir ore tarp mudviejų pakimba ištartas mano vardas – jis nuskamba keistai ir nepažįstamai, bet velniškai seksualiai.

Apie šią merginą turiu sužinoti daugiau.

– Andrėja! – rikteliu grįžęs į biurą. – Sujunk mane su Velču. Greičiau.

Sėdėdamas prie rašomojo stalo ir laukdamas skambučio, žiūriu į paveikslus ant kabineto sienų ir staiga prisimenu panelės Stil žodžius. *Suteikia kasdienybei išskirtinumo...* Šiais žodžiais taip pat taikliai ji būtų galėjusi apibūdinti ir save.

Subirbia telefonas.

– Skambina ponas Velčas.

– Junk.

– Taip, pone.

– Velčai, man reikia informacijos apie vieną asmenį...